

sag mod dem alle, selv om der muligvis kan opnås fuld dækning hos en enkelt af disse.

Udvalget foreslår en tilsvarende regel for de tilfælde, hvor fordringen afhænger af et retsforhold, om hvilket der er rejst sag af eller mod fordringshaveren. Det drejer sig dels om tilfælde, hvor fordringshaveren har krav mod to personer, men således, at kravet mod den ene skyldner bortfalder, hvis fordringshaveren får tilkendt det påståede beløb hos den anden skyldner, dels om tilfælde, hvor fordringshaverens krav er afhængigt af, om fordringshaveren selv bliver dømt i en sag anlagt mod den pågældende (regreskrav). Udvalget finder det også her uhensigtsmæssigt og urimeligt, hvis eksempelvis en af flere skadevoldere skulle være tvunget til at anlægge regressøgsmål, før det er afgjort, om denne selv bliver dømt. Også efter gældende ret antages procesunderretning at udgøre et retsligt skridt, der afbryder forældelsesfristen.

Udvalget foreslår at fastsætte tillægsfristen for det efterfølgende sagsanlæg til 1 år, således at der er overensstemmelse mellem de foreslåede tillægsfrister. Udvalget foreslår desuden, at fristen skal regnes fra afslutningen af sagen mod medskyldneren ved forlig, dom eller på anden måde.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VIII, afsnit 6.3.2.7.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.

Der henvises til lovforslagets § 22 og bemærkningerne hertil.

3.4. Andre spørgsmål

3.4.1. Retsvirkningerne af forældelse

Udvalget finder, at der bør medtages regler i forældelsesloven om virkningerne af forældelse, således at der kan opnås større klarhed om, hvad der gælder. Udvalget foreslår imidlertid kun få ændringer i forhold til, hvad der må antages at være gældende ret.

Udvalget foreslår bl.a. en bestemmelse, hvorefter forældelse medfører, at fordringshaveren mister sin ret til at kræve opfyldelse.

Herudover foreslår udvalget en regel om, at krav på rente og lignende accessoriske krav, der er knyttet til en fordring, bortfalder, hvis hovedfordringen forældes. Forslaget må antages at stemme overens med gældende ret.

Udvalget finder, at der ligesom efter gældende ret i almindelighed ikke bør kunne kræves tilbagesøgning, hvis der sker opfyldelse af en forældet fordring. Der er dog efter udvalgets opfattelse ikke behov for at medtage en særlig lovregel herom.

Udvalget finder derimod, at der er behov for en lovregel om adgangen til *modregning* med en forældet fordring. Efter udvalgets opfattelse bør modregningsadgangen begrænses på samme måde som efter gældende ret, dvs. således, at der kun er modregningsret i tilfælde, hvor modregningsadgang er aftalt, eller hvor kravene udspringer af samme retsforhold. I sidstnævnte tilfælde er det yderligere en betingelse, at det krav, der modregnes over for, er stiftet, inden forældelse af modfordringen indtrådte.

Desuden foreslår udvalget en regulering af virkningerne for panterrettigheder og andre sikkerhedsrettigheder af, at den underliggende fordring forældes. Udvalget foreslår, at der indføres lovregler herom, som i hovedsagen viderefører den retstilstand, der gælder eller må antages at gælde i dag. Ved udformningen af reglerne har udvalget fundet, at der alene er behov for at regulere spørgsmålet om virkningerne for sikkerhedsretten af den underliggende fordrings forældelse.

Efter udvalgets opfattelse bør udgangspunktet ligesom efter gældende ret være, at sikkerhedsretten (retten til fyldestgørelse i pantet) forældes sammen med den underliggende fordring. Udvalget foreslår dog enkelte undtagelser herfra svarende til gældende ret.

Således foreslår udvalget, at kreditor uanset fordringens forældelse bevarer retten til fyldestgørelse i pant for hovedstolen ifølge tinglyst pantebrev i fast ejendom for en bestemt angiven sum. Denne bestemmelse svarer til tinglysningslovens § 42. Bestemmelsen i tinglysningslovens § 42 foreslås samtidig ophævet ved § 12 i det samtidig fremsatte forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om forældelse af fordringer m.v. (Ændringer som følge af en ny lov om forældelse af fordringer, ophævelse af købelovens reklamationsfrister ved visse køb m.v.).

Endvidere foreslår udvalget en generel undtagelse for håndpanterrettigheder, dog bortset fra håndpant i ejerantebrev. Udvalget anfører, at der ved den foreslåede bestemmelse muligvis er tale om en ændring i forhold til gældende ret, idet der findes en dom (optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1922.218 V), hvorefter håndpant til sikkerhed for et løbende mellemværende bortfaldt ved den sikrede fordrings forældelse.

Udvalget foreslår desuden en undtagelse for så vidt angår underpant i fast ejendom, som panthaveren inden fordringens forældelse har overtaget til brug. Sidstnævnte undtagelse må efter udvalgets opfattelse antages at svare til, hvad der følger af gældende ret.

For så vidt angår *panterrettigheder i registrerede skibe og luftfartøjer* antages det efter gældende ret, at sådanne panterrettigheder bortfalder (forældes), hvis den underliggende fordring forældes, således at også